

е нашето село съ своя кристално чистъ животъ, съ чудно сроенъ езикъ и съ затъени радости. — *Стратевъ.*

Отъ прочитането на тоя първи томъ, ние констатираме преди всичко голъмата любовъ на автора къмъ родната земя и нейната природа, широко и всестранно опознаване на нейнитъ красоти; дълбоко проникване въ богатствата на народната поезия, на която авторътъ дължи своя пластиченъ стилъ, пъленъ съ картиностъ и поетича прелестъ.

А. Узуновъ.

Съ голъмо задоволство посрещаме първия томъ отъ съчиненията на Ив. Кириловъ — тъй обилень и соченъ като напълно узрѣлъ плодъ. — *Тихомиръ Павловъ.*

Авторътъ е постигналъ задачата си. Нѣщо повече: като никой другъ нашъ поетъ или писателъ, повече отъ Вазова дори, повече отъ любимия неговъ другарь отъ детинство Петко Тодоровъ, той ни учи да виждаме колко е красивъ Божия свѣтъ, колко неизчерпаемо прекрасна е природата и ни кара непосредствено да почувствуваме съкровенитъ ѝ трепети, страстно-нежното ѝ дихане и майчинско ласкавата ѝ усмивка. Езикътъ на Ив. Кириловъ е кристално чистъ и звънти като сребърна камбана; въ нея се преливатъ най изтънченитъ и свободни елементи на хармонията. По своята нежна прозрачностъ и кадифяна мекота, той напомня идеално художествения езикъ на Пушкина и Тургениева. — *Д. С. Зографовъ.*

Въ романа (Габаритъ. Томъ II) е описана добруджанската народна трагедия. Трогателно е раздѣлата съ земята и дома. Прокуденитъ чакатъ деня на завръщането въ родината. Но за това трѣбва подвигъ, трѣбва и жертви. „О роденъ край, ако те забравя — езикътъ ми да онѣмѣ!“ — Романътъ на Ив. Кириловъ говори направо на сърдцето. Въ него има много свѣтли чувства, силна любовъ къмъ земята и хората. — *Василъ Каратеодоровъ.*